

Teyzem

– V.AliKızıltepe · 07 Ağustos 2012

Sabahın beşinde çalan telefonun sesiyle uyandım. İrkilerek kalktım yerimden. "Hayırdır inşallah?" diyerek telefonu açtım; evet, yanılmamıştım. Kırklı yaşlardaki dayıoğlunu kaybetmiştik. Yola düştüğümüzde saat sabahın altısını gösteriyordu. Köye doğru yol almaya başladık.

Buz gibi ayaz vardı dışarıda. Kar fırtınası, sis derken araç güçlkle yol alıyordu. Köye girdiğimizde sabah saat sabahın 10.00'unu gösteriyordu. Cenaze evine gittiğimizde feryat figan yeri göğü inletiyordu. Fazla bekletilmezdi bizde cenaze. Saat 12.00 civarı her şey bitmişti. Mezarı kazılmış cenaze toprağa verilmişti. Yeniden döndük cenaze evine. İçerde adım atacak yer yoktu. Ardımdan bir ses duydum, birisi bana sesleniyordu. Geriye dönüp baktım; evet, Emine teyze beni çağırıyordu. Şaşırırdım bu kadının bizlere bu kadar ilgisinden. Her fırsatta yanımıza gelir, hâl hatır sorar, şapur şapur öperdi yanıklarımızdan. Köye her gelişimizde mutlaka yanımıza gelir, evine davet eder; acı soğan- arpa ekmeği, ne var ne yok sererdi önümüze. Annemin söylediğine göre teyzemdi o benim.

Her köye gidip, dönüşümüzde mutlaka sorardı annem. "Emine teyzeniz nasıl? Emine teyzenize uğradınız mı?" Uğramadıysam sitemli bir iki söz duyardım mutlaka. Oysa iyi bilirdim ki, gerçekte teyzem değildi bu kadın. Uzaktan bir akrabaydı sadece. Onlarca uzaktan akraba kendi köşesinde iken, bu kadının aşırı ilgisi şaşırtırdı beni. Hatta biraz da sıkardı.

Boş boş baktım bir an, sonra takıldım ardına. Elli metre ilerde olan evine doğru yürümeye başladık. Lapa lapa yağan karlardan saçlarım bembeyaz olmuştu. Biraz daha çektim montumun fermuarını. Kaşlarım buz tutmuştu sanki. Ellerimi soktum cebime. Gıcırdayan tahta merdivenden yukarı doğru çıktık. Baktım içerisi hep bizimkiler; annem perişan ağlamaktan gözleri şişmiş, diğer kardeşlerim sıcak sobanın etrafında daire oluşturmuş. Çaylar gelip gidiyor, Emine teyze o ihtiyar hâli ile hepimize hizmet ediyor. Biraz sonra geldi oturdu annemin yanına, sarıldı boynuna teselli etti. Sımsıkı sarıldı, öptü annemi.

Kendinden beklenmeyecek çeviklik ile kalktı sonra yerinden. Kayboldu bir müddet. Ardından iki sofraya getirdi, ortaya yan yana serdi. İki büyük sini üzerinde çeşitli yemekler; yeniden bir çay faslı; çok geçmeden akşam yemeği. Geceyi başka yerde geçirmemize izin vermemişti. En temiz yatak yorganlarını açmıştı bize, mis kokulu nevresimlerini. Üç gün boyunca bizi kendi evimizde gibi hissettirdi.

Evet, ölen ölmüştü. Kabullenmek acı da olsa hayat devam ediyordu. Üçüncü günün sonunda herkesle vedalaşıp, arabamıza doğru yürümeye başladık. Emine teyze arabaya kadar geçirdi bizi. Hepimizi öptü. Şapır şapur öptüğü yanağımı belli etmeden elimin tersiyle sildim. Aracımıza binip, şehre doğru yol almaya başladık. Hâlâ kar atıştırıyordu ama hava geldiğimiz günkü kadar kötü değildi. Hepimizde bir yorgunluk, bir hüzn vardı. Annem artık ağlamaktan yorulmuş tükenmişti. Arabada kimseden ses çıkmıyordu. Bir süre sonra sessizliği ben bozdum.

"Anne" Kaldırdı annem başını. "Hıı..." dedi. "Emine teyze, uzaktan akrabamız bizim, değil mi? "Yok oğlum! O teyzeniz sizin." "Nasıl teyzemiz, yani o kardeşin mi senin?" "Kardeşten daha yakın oğlum. Kardeşten daha yakın..." "Nasıl?" dedim. Annem derin bir iç çekti. Gözlerini sabit bir noktaya dikip, anlatmaya başladı.

"Ben dokuz yaşlarındaydım o zamanlar. Babam iki yaşında iken ölmüş. Köy yerinde dul kadının yaşaması kolay mı? Annem başka kocaya gitmiş. Kocasını beni istememiş. Beni de kardeşimin yanına yani Sofu dayının yanına vermişler. Kış çetin geçer, kar bir başka bir yağardı o zamanlar; dam boyunu geçirdi. Köyde bir salgın çıktı. Köyde fidan gibi en az sekiz-dokuz adam göçtü gitti o yıl. Her biri babayiğit adamdı ve her birinin ardında üç beş yetim kaldı. Deden de yani, babanın babası da o salgında ölmüştü zati. Bir gün Emine teyzeni getirdiler bize. Henüz beş, bilemedin altı yaşlarındaydı. Hiç unutmam, saç başı darmadağın, sümüğü akmış, yüzü solgun, korkmuş. O salgında onun da babası ölmüş meğer. Zaten anası geçen kış öldüydü. O da benim gibi hem öksüz hem yetim kalmıştı zavallı. İki öksüz, iki yetim birbirimize sığındık. Benim aklım yıllar öncesine gitti. Annem öyle anlatıyordu ki, olayın içine bizler de girmiştik sanki. O yılları onunla yeniden yaşıyorduk. Şöyle bir hesap etmiştim kendimce. 1950'li yıllardan bahsediyordu. Annem devam etti.

"Gıtlık vardı o zamanlar oğul. En büyük zenginlik zahra idi. Zahrana tuttun mu tamamı." "Zahra ne ana?" diye sordum. "Kış girmeden bir seklem un, bir seklem bulgur, bir seklem tarhana, iki çelik mercimek, bir çelik yağ, iki çelik soğan, patatesin oldu mu sen köyün en zenginlerindendin oğlum. Gelen misafirler senin zahrana bakardı. Zenginliğin ya da fakirliğin tuttuğun zahra ile ölçülürdü. Emine teyzen çok çelimsizdi o vakitler. Köylüler onun bir kış çıkaracağını sanmazdı. Bacı bildik birbirimizi, birbirimize sığındık hep. Ortada bir tabak yoğurt, yanında da tandırdan yeni çıkmış kömbe oldu mu, ne büyük ziyafetti bizim için. Sofu dayın eyiydi hoştu ya, gözü çok dardı rahmetlinin. Eşeğe semeri vurur, dağa oduna giderdi. Giderken zahranın ağzını sıkıca bağlardı kendirnen. Yağın üstüne de koca bir çarpı atardı ki, yiyen olursa belli olsun diye. Benim kafam çalışırdı acıcık. Emine'yle bir olur, kömbenin üstüne sürerdik yağı. Sonra ben üstünü güzelce düzeltir, aynı çarpıdan bir daha atardım. Oturur bir güzel yerdik." Hepimiz pürdikkat annemi dinlerken, son anlattığına hep beraber gülmeden edemedik. Konuşmaya devam etti annem.

"Dayının hanımı sağ olsun az çekmedi kahrımızı. Onların zaten beş çocuğu vardı, iki de biz, etti yedi. Nerdeee sizin gibi böyle her birimize ayrı yatak, döşeğin birimiz altından sokulurdu, birimiz üstünden. Gaz lambasının altında hikâyeler anlatırdık birbirimize. Kokumuza sığınır yatardık birbirimizin. Ben en çok Emine teyzenle yatardım. Sabahın ilk ışıkları ile uyanırdık hep. Örtmeyi süpürür, ineği sağlar, tezekleri toplardık. Birimiz yayık yayar, birimiz hamur açardık." Garip bir tebessüm aldı anamın yüzünü. Başını salladı hafifçe.

"Yine böyle soğuk, karlıydı hava. Sofu dayın köy meydanına inmiş. Emine dama çıkmış. O ufak cüssesi ile damı loğluyor. Bir öte bir beri derken loğu aşağı düşürmesin mi? Gelen patırtıya koşuştuk ki, Emine korkudan tir tir titriyor. Dayın geldi akşam; bir hışım bir öfke. Dedim ben ettim Sofu, ben düşürdüm. Yıllar geçti sonra. Fazla durdurmaları beni. 15'imde gelin geldim babana. Emine ne çok ağladı arımdan. Gerçi fazla durmadı kendi de. Serpildi güzelleşti. Sonraki seneye de o gelin gitti. Oyasını dantelini işledim. İki kat yatak yapıp verdim." Durdu annem. Bir iç çekti şöyle derinden

"Yaaa! İşte böyle oğul; O sizin gerçek teyzeniz. Emine teyzeniz!

Üç ay kadar sonrası idi. Bu kez mutlu bir olay için köyümün yolunu tutmuştum. Yakın bir akrabanın düğünü vardı. Küçük bir iki hediye ile öncelikle Emine teyzemin evine gittim. Hürmetle eğilip öptüm ellerinden. Hâl hatır sordum. Önce şaşırırdı bu ilgime, sonra da sevindi. Akşam evlerinde kaldım. Laf lafı

açtı, eski günleri bir de ondan dinledim. Diğersi gün vedalaşırken öptüm ellerinden. O da her zamanki gibi şapır şupur öptü yanaklarımdan. Elimin tersiyle silmedim bu kez. O benim teyzemdi, Emine teyzemdi.